

ЂАЧКО СРЦЕ

Лист ученика ОШ „Змај Јова Јовановић“
Рума

Рума

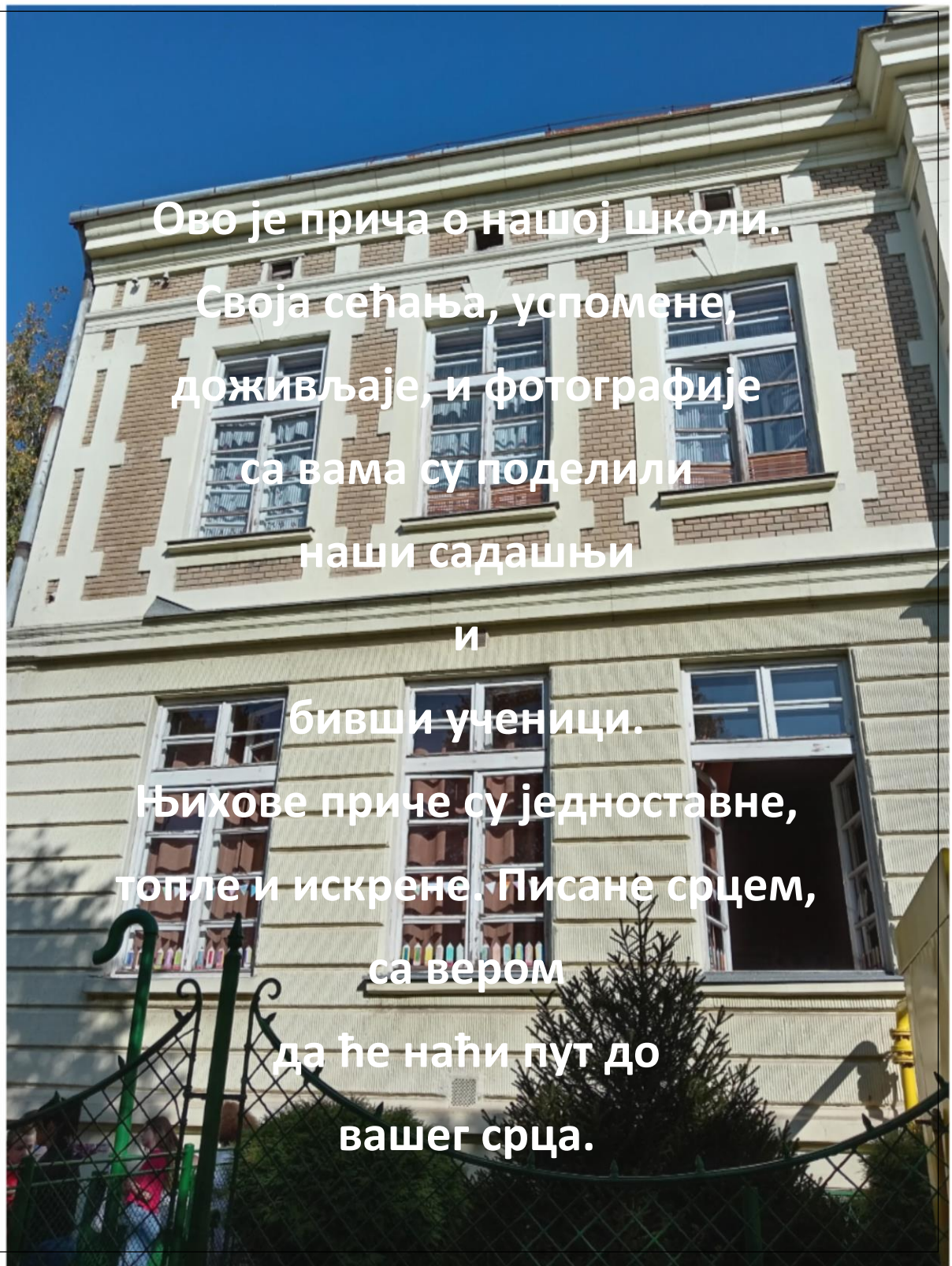
децембар, 2024.

Године, деценије, векови...
Постојање дуго 150 година.

Главну улицу у Руми
школска зграда краси
120 година.

Ово је прича о нашој школи.

Своја сећања, успомене,
доживљаје, и фотографије
са вама су поделили
наши садашњи

и

бивши ученици.

Њихове приче су једноставне,
топле и искрене. Писане срцем,
са вером

да ће наћи пут до
вашег срца.

МОЈА ШКОЛА

Свако воли своју школу, а ја своју "Змај Јова Јовановић" волим највише на свету.

Сећам се првог дана, када сам са мамом ушла у двориште школе. Било је ту пуно деце и родитеља, који су чекали учитељице да заједно крену у своје учионице. У дворишту се чула граја деце, смех родитеља, а ја сам чула и куцање свог срца. Мислила сам да ће ми искочити из груди док сам чекала своју учитељицу Биљану Кесеровић. Дланови су ми се знојили од нервозе јер сам имала хиљаду питања у својој глави. Одједном, на вратима школског дворишта појавила се она. Знала сам да је то моја учитељица. Њена црна коса пресијавала се на сунцу, бели зуби као бисери и осмех пун ведрине, красили су њено лепо лице. Мама ми је нешто причала, а ја је ништа нисам чула. Као у трансу сам гледала то лепо лице обасјано прелепом светлошћу. Само сам чула леп, мио глас који нас позива да кренемо у учионицу. Нисам могла да се померим. Имала сам осећај да су ми ноге тешке и да не могу да дишем. Мама ме је повукла за руку и тад се нешто десило. Постала сам свесна да сам ја сад ђак "Змај Јова Јовановић" школе. Осмех се појавио на мом лицу док сам ишла за учитељицом до наше учионице. Учионица је била велика, светла, пространа и одмах ми је прирасла срцу. Од тог дана са радошћу сам ишла у школу. Упознала сам нове другаре, који су ме прихватили и сваким даном смо били све бољи другари. Почели смо све више да се дружимо и шалимо. Давали смо смешне надимке: Ана Банана, Цуца, Коша... и нико се није љутио. Одморе смо проводили у школском дворишту, холу школе или испред учионице, где смо раздрагано причали. Дечаци су волели да се играју игре "сахране", где смо ми девојчице вриштале од смеха и гледале да учитељица не наиђе. Често сам, на почетку школовања, знала да залутам ходницима док сам тражила своју учионицу јер сам посматрала прелепе слике које украшавају ходнике школе. Упознала сам све просторије, учионице, кабинете који се налазе у мојој школи. Сви који раде у школи су љубазни, пуни толеранције, љубави и увек спемни да помогну коме је помоћ потребна.

Некада школа није тако изгледала и нису радили људи који сад раде. Школа се доста модернизовала и пролепшала од боравка мог тате Андреја у школи. Он је ишао у моју школу, односно ја идем у његову. Јако сам срећна због тога. Тата ми је причао да је он 1993. године кренуо у "Змај Јова Јовановић" школу. Да је то најбоља школа из које су излазили најбољи ђаци. Детаљно би ми описивао учионице, кабинете, библиотеку, зборницу и велику, најлепшу салу за физичко. Највише је волео биологију и физичко. Ишао је на такмичења из биологије и играо кошарку. Били су јако добри. Побеђивали су све школе у румској општини. Стекао је много другара и пријатеља са којима је и дан данас у контакту. Кад год се сретну увек се сећају школских дана и школе "Змај Јова Јовановић", која им је била најлепши период одрастања, испуњен смехом, тугом, сузама и весељем.

Школа је ту да период одрастања учини лепшим, бољим, испуњен успоменама које преносимо из генерације на генерацију. Успомене које чине да postanемо бољи људи, веселији, испуњени љубављу. Своју љубав према школи "Змај Јова Јовановић", тата је пренео на мене. Ја се надам да ћу ја на своју децу јер је то најбоља школа на свету.

Мила Гогић 3/3

Андреј Гогић

Волим своју школу, у њој се осећам сигурно. Волим школу јер се дужим са својим другарима. Омиљени предмет ми је биологија.

Милош Гагић 7/2

МОЈА ШКОЛА

Ево, већ сам осми разред. Сећам се када сам пошла у први. Била сам јако нестрпљива. Свима сам се хвалила да крећем у „Змај Јовину“ школу.

Цело моје школовање протекло је лепо и глатко. Имам само лепа сећања. Посебно ми је драга моја учитеља Вера, вредна и организована жена. Оно што ме посебно радује и мотивише је чињеница да је Милева Марић била ученица наше школе. Такође, кућа у којој живи моја породица налази се у истој улици у којој је Милева живела. Одушевљава ме то што је једна наша жена у 19. веку успела да се школује и досегне такве научне висине. То је мотив свим девојчицама у школи да се труде и образују. Марљив ђак наше школе била је и моја бака Вера. Често разговарамо о школи, како је некад било, а како је сад. Она верује да је некад све било строже, али да су се боље слагали и дружили.

Надам се да ће школа да траје још пуно година и да ће бити пуна ђака који ће са поносом причати да су „Змајевци“.

Анђелина Михајловић 8/2

Осим што у њој стичемо знање, моја школа је место упознавања, дружења, смеха и првих симпатија. Буде ту и понека свађа, суза, мала разочарења . Биле лепе или ружне све те ствари саставни су део школе, дуго се памте и препричавају. Као и већина, радујем се звону које оглашава велики одмор, када време проводимо у дружењу и шапутању с осмехом на лицу.

Мина Микашиновић 6/1

Код учитељице, највише сам волела часове из предмета
Свет око нас.

Учитељица Ружа Суба би нас некада водила на ливаду да
истражујемо природу, али би увек остало мало времена и
за игру.

Једном приликом, друг из одељења је спасао мачиће који
су се давили у потоку, након чега су удомљени.
Те мале победе да учинимо свет лепшим и безбрижне игре
на трави увек ће ми остати у драгом сећању.

Наталија Перишић

асистент на Машинском факултету у Београду

НАЈЛЕПША ПРИЧА О МОЈОЈ ШКОЛИ

У непосредниј близини градског трга налази се узвишена грађевина нежно зелене боје. Од давне 1875.године, до дана данашњег, подлегла је разним променама. За оне који то не знају, наша школа мењала је име чак седам пута, а од 1956.године до данас, носи име славног Чика Јове Змаја.

Постоји чак четири школе у нашем граду, а податак да је „Змајеву“ школу уписало више од стотину ђака првака ове године, издваја нашу школу од других и без лажне скромности, чини је најбољом. Од септембра ове године и мој млађи брат постао је Змајевац. Ишао је у „Змајеву“ и мој тата, тетка, па и деда. Мењају се генерације ђака, у клупе седају Змајићи, у школи одрастају, сазревају, стичу знање, али и најбоље пријатеље. Неко се и заљуби, буде ту свега, понека свађа, суза, али и смеха до суза.

Првог септембра 2017.године, првог дана мога школовања, упознала сам жену тамне косе, најнежнијег лика, најтоплијих очију и најлепшег осмеха. Прочитала је моје име и поздравила се са мном, осмехнула ми се тако да ми се чинило да је познајем читаву вечност. Својим гласом смирила је моје срце које је претило да искочи из груди колико је снажно куцало. За руку ме је држала девојчица у шареној хаљиници, сада моја најбоља другарица. Учитељица Вера Патковић повела нас је тога дана на пут знања дуг четири године. Учила нас је стрпљењу, емпатији, лепој речи, учила нас је шта значи бити добар човек, добар пријатељ. Несебично нам је пружала љубав, топлу реч, утеху. Бодрила нас је и увек била ту за нас. Заувек ће остати у лепом сећању. Четири године касније преузела нас је разредна Драгана Бањац, која нас успешно трпи и данас. Увек спремна да нас саслуша, поприча са нама као са одраслима и некако поправи дан, колико год тмуран био. Није лако изаћи на крај са нама, сада већ тинејџерима, али њени смо и брани нас и бори се за нас чак и када згрешимо.

Ове две жене, прави су пример какви људи раде у „Змајевој“ школи, стрпљиви, ведри, посвећени свом послу и нама деци.

Ближи се крај овом нашем лепом путовању, растанак неће бити лак. Понећу пун кофер успомена, а у срцу сећање на школске дане, на школу која ће заувек бити део мене и увек ћу гласно и са поносом истаћи да сам Змајевац.

Дуња Радић 8/2

Волим школу највише због другара.

Душан Аврамовић 7/2

НАЈЛЕПША ПРИЧА О МОЈОЈ ШКОЛИ

Школа је установа, кућа знања и представља основну лествицу за напредак и лични развој. Поред основног породичног васпитања неопходно нам је и образовање које стичемо у институцији која се назива школа.

Кажу да је сваки почетак тежак, али кад имате подршку ваших најмилијих онда се свака препрека лако превазиђе. Пре доласка у Руму уписала сам се у другу школу, али с обзиром на службу коју мој отац обавља, преселили смо се у Руму . Долазак у нову средину и упознавање нових другара у ОШ „Змај Јова Јовановић“ у Руми није био нимало лаган за мене, тада девојчицу од 6 и по година. У другом месту где сам живела имала сам своје другаре, своју најбољу другарицу Миму. У почетним школским данима ми је требало времена да се навикнем на нову школу, другаре, учитељицу. Била сам повучена и ћутљива, али временом сам се уз подршку своје породице и учитељице почела осећати сигурније и самоувереније. Почела сам да стичем нова пријатељства. Са доласком у више разреде дошли су и нови наставници и разредни старешина Драган Ника. Они су ми доста помогли да се истакнем, проширим своја знања, али и да стекнем још веће самопоуздање и самопоштовање. Њихова подршка и посвећеност су ми помогли да нађем једну од значајних улога у мом развоју. Школа ми је донела моју нову и праву другарицу Елену, моју Еленку. Са Еленком је уживање бити у школи.

Наша ОШ „Змај Јова Јовановић“ је школа љубави и толеранције. Иако је школа стара 149 година она је прилагодљива сваком ђаку и сваком времену. Наши наставници су наши други родитељи јер се заиста труде да нам поред знања из својих предмета пренесу и животну лекцију, а то је да смо сви равноправни и да будемо поред добрих ђака и добри људи. Лепо је видети када бивши ђаци дођу и после толико година од завршетка школе да посете своје учитеље и наставнике. Мени је велика част да будем део овакве велике „Змајеве“ породице. Драги читаоци ,има доста лепих прича о нашој школи али мени је најлепша та што сам кроз досадашње школовање захваљујући мојим наставницима научила да никада нема одустајања и да свако има своју улогу у друштвеној заједници.

Анастасија Санчанин 6/1

Свесна сам да је некада у овој школи учила и Милева Марић. Сама помисао на то да су неке значајне личности биле у овој школи, целу школу чине посебном.

Ива Микашиновић 6/1

Као бивши ученик ОШ „Змај Јова Јовановић“ у Руми, могу да кажем да сам презадовољна што сам прве школске дане провела баш у овој школи. Захваљујући дивним учитељима и наставницима, стекла сам одличне темеље за моје даље школовање, а тиме и знања и вештине које користим и данас у свом послу. Препознајући важност првих корака у школи, није било сумње у коју школу ћу уписати и своје дете. Данас сам поносна мајка ћака првака ове школе.

Иако се програми и образовање мењају, љубав, ентузијазам и професионални приступ учитеља и наставника ове школе је оно што остаје и не губи на важности ни данас.

Драгана Ђорђевић, рођ. Вучковић

и

Ана Ђорђевић (I₅ одељење ОШ „Змај Јова Јовановић“)

НАЈЛЕПША ПРИЧА О МОЈОЈ ШКОЛИ

Првог дана школе се добро сећам. Велика зграда ми се на први поглед није свидела, као ни гужва у дворишту. Тако је почела моја прича о школи.

Пролазио сам двориштем и видео неколико познатих другара из вртића. Стајао сам са мамом и ништа ми се није свидело. Дошле су учитељице са корпама јабука. Јабуке су се црвенеле из корпе и деловале су лепо. Сећам се да сам рекао мами да ја то нећу узети када ме прозову. Плашио сам се да ћу, као и у вртићу, бити повређен. Мислио сам да ће ми сви говорити да сам немиран и досадан, јер сам увек пуно причао и питао. Морао сам узети јабуку када ме је учитељица прозвала, јер је мама већ направила намрштену фацу. Погледао сам учитељицу мало боље, а она ми се насмешила. Одједном се више нисам плашио. Била је много лепа и гледајући у њу престао сам мислити на ружне ствари. Другари који су поред мене стајали су изгледали добри и више се ни њих нисам плашио. Када смо се сви упознали видео сам да су ме прихватили и да ми нико не говори да сам неваљао. Зграда, која ми је деловала страшно првог дана школе, сада ми је много драга. Волим кад наиђем и чујем веселе гласове другара из ње. Заволео сам чак и онај шарени пано са кога се сваке године могу видети неки нови прваци. Од тада се трудим да будем добар друг и учитељица ми је драга. У школи сам нашао пуно другара. Учитељица нас учи многим лепим стварима, понекад и мало досадним и онда будемо немирни на часу.

Волим своју школу иако некад пуно учимо, зато што сам у њој пронашао другаре и моју учитељицу. Срећан сам што идем баш у ову школу.

Бранко Малетић 3/3

Ђачки парламент, 2022.

МОЈА ШКОЛА

Свако први дан школе, први дан петог разреда, гледа на другачији начин. Неко је превише узбуђен, а неко има страх од тога како ће бити прихваћен и како ће се уклопити у ново друштво.

За мене је први дан првог разреда био веома стресан. Тај чудан страх и трему сам осећала све док нисам ушла у школу. Сада сам већ осми разред и та трема се никада више није појавила. У школи се осећам као код куће. Све сам добро упознала: наставнике, учитељице, чистачице, куварице и никад ми није проблем да тражим неки савет или помоћ. Свака учионица је украшена на другачији начин, у складу са предметом који учимо, па увек имам инспирацију за рад. На великом одмору смо сви заједно у дворишту школе. Мени је то омиљени део дана.

И сада се понекад сетим тог првог разреда и не знам чега сам се плашила. Моја млађа сестра је сада пети разред. Она све ово гледа на потпуно другачији начин. Иако су,

тренутно, сви старији од ње, имам осећај као да од првог разреда идемо заједно и срећемо се на одморима. Трудим се да јој у сваком тренутку дам неки савет око учења или око разговора са наставницима, или било чега другог, али мислим да јој то није потребно.

Сваки дан у школи ми пролази веома брзо и не могу да верујем да је скоро крај, да ћу још мало добити нове наставнике, учионице... У сваком случају знам да ћу долазити да обиђем све и то са великим осмехом на лицу.

Нина Марјановић 8/2

На екскурзији, Голубац,

Мени је у овој школи лепо и волим да долазим зато што волим њену атмосферу и другаре у њој.

Стефан Анђелић 6/1

Моја сећања из „Змајеве“ школе као ученице су претежно везана за ваннаставне активности. Име Душан Кљајић је већини нас из тих генерација драго због сати и дана које смо провели у техничком кабинету, правећи ракете и макете и спремајући се за такмичења.

Данас се, из угла наставника, дивим његовој посвећености и ентузијазму јер се секција није мерила у одржаним часовима, него се остајало и до касно увече, док се не заврши све што је требало тога дана да се уради. Никоме од нас то није тешко падало јер су то били не само сати рада, већ и сати дружења и смеха. Били смо његове „теткице“ и „тече“ које је кроз смех и шалу охрабривао и бодрио да будемо још бољи.

Јелена Видаковић, некада ученица, сада наставница ОШ „Змај Јова Јовановић“ у Руми

НАЈЛЕПША ПРИЧА О МОЈОЈ ШКОЛИ

Зовем се Тијана Николић и идем у 4. разред ОШ „Змај Јова Јовановић“ код учитељице Vere Патковић.

За ове три и по године мог школовања учитељица нас је пуно тога научила. Научила нас је да читамо, пишемо, рачунамо, а највише се труди да нас научи да будемо добри другари и добри људи.

Разговарала сам са мојом кумом Јеленом која је исто похађала школу у коју ја идем. Прво ми је причала о својој учитељици Ружици Дејић. Кума каже да се после свих ових година најрадије сећа своје учитељице и да јој је захвална што ју је научила прва слова и што јој је почетак школовања био тако леп. У лепом сећању остао јој је и наставник Ђорђе Ђекић. Био је омиљен наставник међу децом. Причао им је невероватне приче којих никад није било у школским уџбеницима. Зато су деца радо слушала његова предавања. Као и сва деца и они су некад имали несташлуке због којих су били кажњени. Моја кума Јелена каже да се нису тужакали, да је било и суза и смеха и да се и дан данас ,када се сретну, сете лепог периода и школе.

Када мало боље размислим нема неке велике разлике између школовања некад и сад. Другари су ту да заједно делимо и осмехе и сузе, па и ужину. Да се заједно радујемо, слаavimo рођендане, идемо на екскурзије и да једни другима увек у невољи помогнемо.

Учитељи и наставници су ту да нам помогну да се снађемо у даљем школовању и у животу. Иако сам велика спавалица, једва чекам да пораним сутра и да идем код своје учитељице Vere и код својих другара да видим шта нас ново чека.

Тијана Николић 4/1

Јелена Глушац (Савчић)

На часу

Зовем се Анђела Анђелић. Ученица сам друге године Гимназије „Стеван Пузић“. Бивши сам вуковац ОШ „Змај Јова Јовановић“. У „Змајевој“ школи провела сам осам година које су ми обележиле детињство и формирале основу за даље школовање. Одличан сам ученик гимназије захваљујући сопственом труду и радним навикама стеченим управо у основној школи. Цело школовање ми је остало у лепом сећању, наставници нису били строги и друштво ми је било супер. Највише ми недостају наставници, али и пријатељства која сам у њој створила.

Анђела Анђелић

МОЈА ШКОЛА

Моја школа се налази у срцу нашег града и представља место где проводим велики део свог дана. Зове се „Змај Јова Јовановић“ и налази се у центру Руме. Истиче се dobrим резултатима ученика и квалитетним радовима наставника.

Првог дана у школи сам била много стидљива и било ми је мало теже да се упознам са новим другарима, али сам се веома брзо ослободила. Такође, упознала сам и дивну учитељицу. Увек сам разумела шта је предавала. Веома брзо су ми прошле прве четири године школовања. Ни сама не знам кад сам пре постала петак. Упознала сам још нових пријатеља, али и наставника. Све ми је изгледало страно и непознато. Плашила сам се. Нисам веровала да ћу се охрабрити. Осећала сам се као патуљак међу ђацима. Осећај сигурности ми је давала школска зграда, сигурна, топла, и стара и модерна. Била сам све боља и боља. Није ми било тешко ни када сам мало касније добила физику и хемију. Сада сам већ осмак. Храбрија сам и сигурнија. Више нисам уплашени петак ни збуњени првак. Знам шта хоћу. Није ми сваки дан у школи леп, али се трудим да будем савестан ђак и добра другарица.

Моја школа је лепа, али њу не чине зидови ни учионице. Душу јој дајемо ми, њени ђаци и сви људи који раде у њој. Ускоро више нећу бити њен ђак. Радујем се будућим данима, али ћу заувек памтити моју драгу основну школу.

Дуња Зракић 8/2

Ја у моју школу идем седам година, и навикла сам се на њу. Пријатно ми је у њој. Можда није најновија и постоји стари део школе, али он има неку своју причу. Колико год ми некад било мрско да идем у школу, знам да ћу бити тужна када из ње одем следеће године.

Нађа Николић 7/2

Сомбор, 2023.

Матура, 4. јуни 2012. године

НАЈЛЕПША ПРИЧА О НАШОЈ ШКОЛИ

Школа је нешто без чега човек не може. Барем ако је у питању 21. век.

Школа је свачији саучесник у животу. На пример, неки моји другари немају баш лепо мишљење о школи. Заиста се питам како они мисле да живе без ње. Можда школа некад не буде блага, али ја сам се са тим помирио. Свако треба да се труди колико може, није битно коју ће оцену добити, битно је да се труди. Да нема школе, не би било другарства. Највише пријатеља стиче се у школи. Треба да помогнемо сваком да схвати градиво, да не преписује на контролном, то ће бити боље за њега. Не треба да правимо разлику међу пријатељима, сви су занимљиви на свој начин.

Све у свему, школа је неизоставан део живота, без ког не бисмо били добри људи.

Душан Станојчић 5/1

Радован Теодоровић, 1954. година 1. разред, учитељица Љубица

МОЈА ШКОЛА

Ја сам ученица седмог разреда ОШ,, Змај Јова Јовановић“. Када сам кренула у пети разред добила сам нове предмете и упознале нове наставнике. Али сам и проживела многе догађаје којих ћу се увек радо сећати.

Мој омиљени предмети је биологија. Биологија је веома занимљива наука, али сам сигурна сам да је наставница биологије имала велики утицај да је заволим. Моја наставница је Љиљана Маравић Васић. Она је увек расположена. На њеним часовима се осећам пријатно и увек сам спремна да што више научим. Сваке године идем на такмичење из биологије. Када одем из школе један од највећих доживљаја ће ми бити када сам у шестом разреду прошла на окружно такмичење управо из биологије. Била сам јако срећна и наставница ми је пуно помогла и била ми је велика подршка. Чувам магнет бубамаре, који ми је наставница поклонила, као успомену на тај догађај.

У неком периоду школовања је тешко, али све прође. Моја школа ће ми сигурно остати у најлепшем сећању.

Нађа Николић 7/2

Вршњачка едукација

ПРИЧА О МОЈОЈ ШКОЛИ

Школа је место где почиње све што нам касније вреди више од свега. Школа је место успомена и првих петица, другарства и љубави, место на које би се одрасли радо вратили и присетили се најлепших и најчистијих тренутака у животу.

Моја школа је мој други дом. Њени светли, сликама украшени ходници, испуњени дечјим осмесима и галамом чине мој живот лепшим. Омиљени део моје школе је моја прва учионица, некадашња учионица Милеве Марић, српске физичарке и математичарке која је такође била ђак моје школе. У тој обасјаној и топлој учионици први пут сам угледала своју учитељицу, њене небеско плаве очи, попут очију моје мајке, које ме и дан данас прате и због којих сам сада добар ђак, добар друг и добар човек. Моја учитељица Марица Петровић је од скоро у пензији. Иако сам велики ђак, учитељицу сам виђала често, волела са њом да попричам, послушам савет и обрадујем је неким новим успехом и добром оценом. Волела сам да је сретнем у нашим ходницима. Данас ми много недостаје, имала бих свашта да поделим са њом. Моја учитељица је обележила моје школовање. Због ње сам заволела наш језик и књижевност и желим у будућности њиме да се бавим. Планирам да се у своју школу опет вратим, као наставник српског језика. Тако бих наставила да уживам у ходницима испуњеним цртежима и сликама успешних и добрих ђака и галамом која је музика за уши.

Поносна сам што сам ђак ове школе. О мојој школи се прича и у другим градовима. Успеси и резултати са такмичења показују да се Змајевци из Руме заједно са наставницима залажу за образовање, знање и културу која вреди више од свега, баш као што сам и написала на почетку.

Ања Митровић 7/2

Моја школа није место само за учење, већ и место где сам стекао многе пријатеље. Заједно проводимо време, учимо, забављамо се. Волим своју школу и поносан сам што сам њен део.

Филип Мирковић 6/1

Школско градиво, као школско градиво, заборави се. Полиноме нисам разумела ни у основној школи, а сад поготово, али постоји неколико ствари које из мојих школских, Змајевских дана, памтим врло добро. Одлично памтим ишчекивање великог одмора и пице које смо моје другарице и ја куповале у школској кантини. Када помислим на моју, „Змајеву“ школу, ја прво помислим на одмаралиште између другог и трећег спрата. На том одмаралишту подељене су неке велике и мале тајне, страхови, прве симпатије. На том одмаралишту ја сам стекла другарицу за цео живот и када помислим на своју основну школу, ја се те лекције о пријатељству увек сетим као највеће и најважније лекције коју сам научила.

Наташа Катић

докторанд на Филозофском факултету у Новом Саду

НАЈЛЕПША СЕЋАЊА О МОЈОЈ ШКОЛИ

Како се ближи крај осмог разреда, не могу а да се не осврнем на све дивне тренутке које сам доживела у школи. Ова година је посебно емотивна јер се приближава завршетак једног важног поглавља у мом животу.

Једно од најлепших сећању су наши излети. На сваком путовању, било да смо посетили природне лепоте или историјске знаменитости, створили смо незаборавне успомене. Смех игра и заједнички тренуци учинили су сваки излет посебним. Сећам се како смо се зближили, причали о свему и стварали пријатељства која ће трајати. Такође, уживала сам у свакодневним тренуцима у учионици. Наши разговори, смех и подршка коју смо пружали једни другима учинили су сваки дан незаборавним. Наставници су нас инспирисали да постављамо питања и истражујемо свет, што нас је додатно повезало. Један од најлепших тренутака је када смо заједно решавали задатке, помажући једни другима и размењујући идеје.

Када се осврнем на све то осећам се захвално што сам имала прилику да то доживим. Ова школа није само место учења већ и дом пријатељству и лепим успоменама, Док се припремам за нове изазове носићу са собом све те тренутке и људе који су моје школовање учинили незаборавним.

Тамара Станковић 8/2

Групни рад , и рад и забава

ПРИЧА О МОЈОЈ ШКОЛИ

Прелепа румска дама још увек зрачи златним сјајем, поносна на генерације успешних ђака, чијем се успеху радује.

Посебну драж нашој школи даје великан чије име носи, Чика Јова Змај, креатор цењених уметничких дела, која никада неће бити заборављена. Обожавам "Ризницу", саткану од прегршт дивних песмица. Омиљене су ми: "Циганин хвали свога коња", "Пачија скола", "О мишу", "Деда и репа", и увек их са радосћу читам.

Цењена, призната, позната по високим критеријумима, ученицима преноси знање и спрема нас за будуће изазове. Наша школа је крунисала дивно пријатељство маме и моје крштене куме. Уживам слушајући мамине и кумине приче о безбрижним школским данима, за које их вежу предивне успомене. Још увек осете мирис бака Савиних прженица са џемом и чаја од камилице, које нико тако не уме да спреми. Час ликовне уметности испуњен шалама наставника Милана Субе никада неће заборавити. Волела бих да моје пријатељство са другарицом из школске клупе, Ивом, буде једнако лепо и искрено, за цео живот. Јуче сам срела нашег Дадета и весело му потрчала. Мама ме је изненађено погледала. Објаснила сам јој да нас Даде увек дочека са осмехом, и да стрпљиво отклања сваки квар, како би нам школа била лепа. Учитељица Биљана детаљно објашњава нове лекције, стрпљиво понављајући важне детаље. Знамо да ће нам редовно учење много помоћи у вишим разредима.

Румска дама пркоси времену. Гордо стоји и слави успехе својих ученика: Милеве Марић, Исидоре Секулић и многих других. Још много година безбрижно ћу уживати у њеном крилу, поносна што је баш она моја школа.

Ленка Винчић 3/2

Ову школу ћу памтити по добрим другарима.

Ана Делић 6/1

Ја сам Валентина Миљеновић, ученица сам Гимназије „Стеван Пузић“ и бивши ђак Основне школе „Змај Јова Јовановић“. Прва сећања везана су за моју учитељицу Љиљу Ђенић. Она нас је научила првим словима, читању, сабирању, а пре свега поштовању и радним навикама.

Наставници и разредни старешина Драган Ника су надоградили то знање које ми много значи у средњој школи.

У школи сам стекла и пријатељства која и данас трају.

Валентина Миљеновић

Матурско вече, 2004. година

Матурско вече, 2005. година

ШКОЛА НЕКАД И САД

Наша друга кућа, то је наша школа. Она је место где деца свакодневно проводе доста времена. Свако школу види на свој начин. И без обзира како изгледа, да ли је стара или нова, да ли је сива или бела, да ли је мала или велика, њен значај за сваког ко је био или јесте део њеног живота, не мери се оценама, нити неким другим успесима, већ једино топлином у срцу кад се сетимо неких прошлих школских дана.

Професори су некад били веома строги, али су истовремено били поштовани, а ученици су као и данас били незаинтересовани или заинтересовани. У некадашњим школама, постојао је штап који је висио у учионици и био више једна педагошка декорација, а једва понекад инструмент за васпитање. Поред штапа постојао је и други вид васпитања, а то је било клечање на кукурузу. Однос између професора и ученика тог времена је био одређен према занимању очева, и на тај начин су били ранжирани у учењу и владању. Најбољи ђаци били су они који су имали шта да донесу професору, а онда би се он помучио да они буду добри ђаци. Настава је тада била веома занимљива јер су професори настојали да приближе деци лекције користећи рутине из свакодневног живота. Пошто професори нису имали довољно наставних средстава, на довитљив начин објашњавали су ученицима градиво помоћу њихових делова тела (глава – која је постала глобус ; нос – служио је да представи планину ...). Сваки предмет је био посебан јер су се професори трудили да објасне градиво кроз практичне активности. Ђаци су тај начин учења прихватили па су их примењивали кроз разне игре. Тако су ђаци кроз игру „ јеницајес „ учили владалачка имена из историје, која су била јако тешка за изговор и памћење. Слушали смо и читали приче многих, касније, великих људи који су некад били деца као што смо ми сад. Иако је и њима понекад било тешко, показали су нам да школа није баук и да се и оно ружно или страшно, касније у животу, у сећањима јавља кроз осмех и бива потиснуто лепим сећањима. Једног дана, када и ми одемо из наше школе, сигуран сам да ћемо се са осмехом сећати свих часова и догодовштина које смо проживели за осам година свог детињства.

Школа је место где се деца забављају, уче и играју. Тако је било у прошлости, тако је сада, и тако ће, сигурно бити и у будућности.

Стефан Миовчић 6/2

Кад предаје моја учитељица Љиља Бабић, коју моји другари и ја највише волимо, нама је лепо где год да смо. С њом нам је лепо и на Златибору и на Дивчибарама и на Копаонику.

Мила Вукић 4/2

МОЈА ШКОЛА

Давне 1973. године десио се мој први сусрет са „Змај Јовином“ школом. Тада сам кренула у први разред, упознала своју учитељицу Драгицу Јакић и пуно, у том тренутку, мени непознате деце. Временом смо изградили однос поверења, савладавања изазова учења и дошли до тога да уживамо у свему што чини школски живот. На одморима смо се забављали, дружили на рођенданима, екскурзијама, у школи помагали једни другима у учењу. Као одељење провели смо свих осам година заједно и то је допринело да са неким имамо изграђена пријатељства која и сад трају.

Двадесет година касније, 25. јануара 1993., вратила сам се у своју школу. Сада као запослена на месту психолога школе. Много тога се променило...Стара школска зграда из времена детињства, добила је „појачање“ изградњом новог крила школе. Први дани радног ангажовања били су испуњени сликама из давне прошлости, осмесима и сетом. Неки од мојих наставника, постали су ми колеге. У први мах - чудан осећај...Како ословити наставницу Здравку, Мицу, Милана Субу које сам посматрала са страхопоштовањем?

Посебан изазов било је грађење односа са Бором Кејићем, педагогом који ми је, у време школовања деловао строго и помало недоступно. Тада сам имала сусрете са њим у оквиру мог ангажовања у омладинској организацији коју је он водио.

Сада смо делили исту канцеларију, изазове посла. Чинили смо педагошко - психолошку службу која је заједно деловала пуних двадесет година.

Размењивали смо мноштво идеја о школи, допуњавало се његово знање и искуство са мојом младошћу и ентузијазмом и рекла бих да смо били добар тим.

Из ове перспективе, могу рећи да ми је моја/наша школа пружила доста тога лепог - упознавање дечије душе, мноштво контаката са различитим људима и надасве пуно лепих, квалитетних односа са колегама. Неки су изашли из оквира колегијалног и постали пријатељи, ослонац...

И за крај, може да звучи патетично и пренаглашено, али је истинито:
„Лепо је бити Змајевац!“

Вера Репарски -Ника

МОЈА ШКОЛА

Моја школа, ОШ „Змај Јова Јовановић“, краси главну улицу нашег града и место је где се већ 150 година стварају најлепше дечије успомене.

Када уђем у школу осећам се као део једне велике породице. У учионицама учимо и сваки дан нам доноси нешто ново. Наставници се труде да сваку учионицу украсе и учине што више занимљивијом ученицима. Веома су стрпљиви и увек су спремни да нам помогну. Научили су нас много тога, али пре свега нас уче лепом понашању, одговорности и разумевању. Учимо не само из књига већ и кроз тимски рад и пројекте. Сваке године 6. децембра прославља се Дан школе. Припремају се приредбе, сликају се радови и на разне начине ђаци обележавају овај празник. Током године организују се разне активности попут спортског дана, школских концерата и такмичења где сви имају прилику да покажу своје таленте. Најлепши део школовања су пријатељи које сам стекла. Заједно пролазимо кроз све изазове, смејемо се и помажемо једни другима.

После осам година у школи, схватила сам да то није само место за учење. То је простор где су створене успомене које ћу заувек носити са собом. Захвална сам наставницима за све лекције које су ме научили, јер су ми помогли да постанем боља особа и да се суочим са изазовима живота.

Исидора Ђелић 8/2

Наравно, и ја имам предмете и наставнике које више волим и ту свакако спада енглески језик који ми је омиљени предмет и дивна наставница Драгана која нам га предаје. Ту је и географија која ми није на листи баш омиљених предмета, али наставник који је предаје то свакако јесте. У питању је наставник Зоран Дробац, диван, занимљив, пун разумевања и поштен наставник са којим никад није досадно и који нам увек држи пажњу на својим часовима.

Јелена Бубало 8/4

Мени се у школи свиђају наставници и разредна. У школи се осећам добро и пријатно. Упознала сам добре другаре и зато ми је драго што идем у школу.

Марина Анђелић 7/2

НАЈЛЕПША ПРИЧА О МОЈОЈ ШКОЛИ

Моје име је Софија и идем у четврти разред Основне школе „Змај Јова Јовановић“ у Руми.

Још док сам била у вртићу, моја жеља је била да се упишем баш у ову школу, када за то дође време. То је била не само моја, него и жеља већине мојих другара из групе. Често сам, враћајући се из вртића, пролазила поред школе. Одувек ми се допадао стари део зграде, зелена капија и биста овог великог песника, по коме је и школа добила име. Мама ми је причала да је тај споменик подигнут још давне 1911. године.

У ову школу ишли су мој деда Пера, кога ја зovem Дебели, као и његова сестра, моја мама и тетка Мирјана. Године 2021. жеља ми се остварила да упишем исту школу. Од првог разреда па све до сада у школи се осећам као код куће.

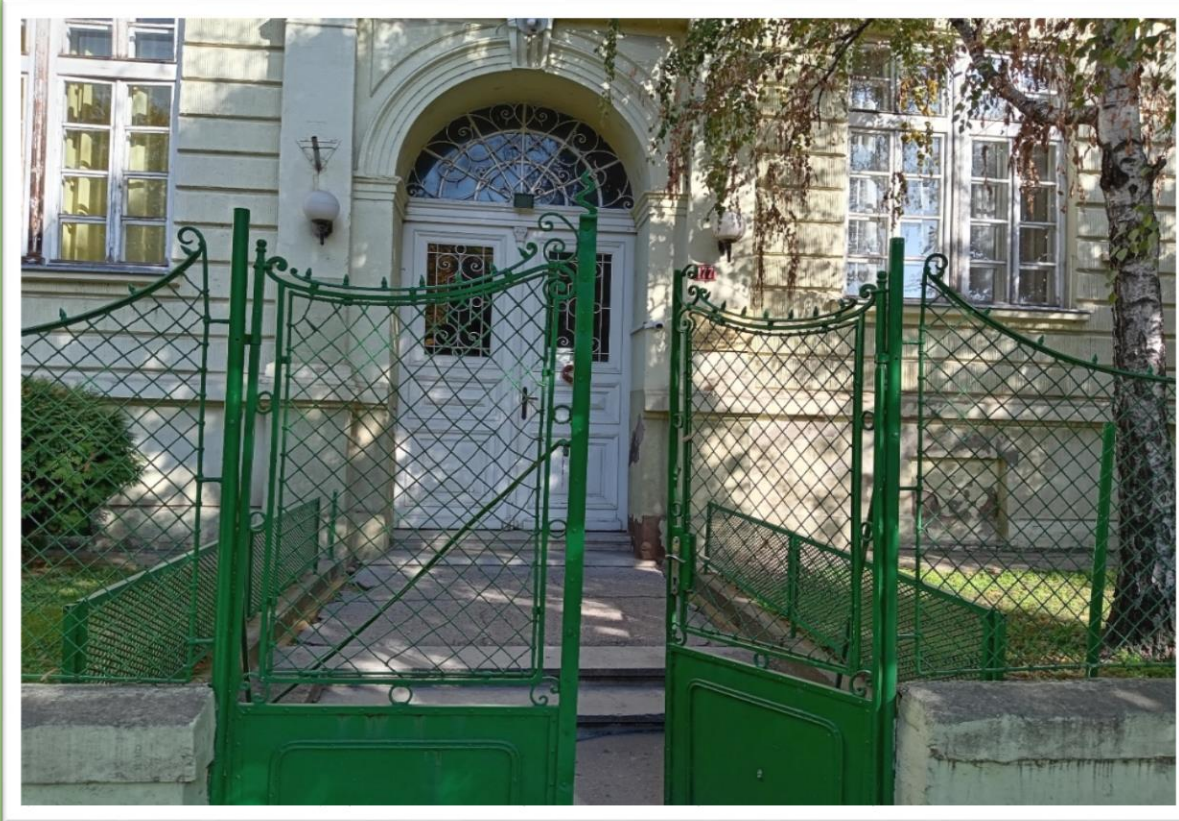
Мама ми често прича и радо се сећа своје учитељице Загорке Гавриловић, коју су обожавала сва деца из разреда и разредног старешине Милана Субе, наставника ликовног, због кога је заволела аквареле. Мој деда такође има прелепе успомене на своју учитељицу необичног имена, Трајанку Маријановић. Причао ми је да је у дворишту школе била чесма око које су се дечаци свакодневно кошкали због тога ко ће први да пије воду.

Док идем ходницима школе, замишљам да је она времеплов кроз који пролазе три генерације моје породице. Оваквих прича је много, али их остављам за нека друга времена.

Софија Живчић 4/2

Ово није само школа, ово је наш дом и можемо сви причати шта
год пожелимо, али она је увек у нашем срцу.

Вукашин Павић 6/1

Хвала свим садашњим и бившим ученицима што су са нама поделили своје успомене.

Часопис приредила: Весна Швоња

